

Kærleiki - virðing og toleransa

SO eru jólini aftur í hondum. Hetta er tann mest týðandi høg-tíðin í okkara kristna heimi. Jóládagarnar serstakliga verða vit mint á Jesu føðing - upprunan til ein hin mest týðandi partin av okkara kristnu trúgv. Hetta er ein gleðistíð, har vit øll eiga at gleðast saman. Í jólapræðikkuni í blaðnum í dag vísir prestur nettup á, hvussu stóran týðning tað hevur, at vit eru glað, at vit kunnu gleða hvør annan og gleðast saman. Gud vil hava, at vit øll skulu vera glað stendur í jóla-præðikkuni.

HÓAST henda myrka tíðin kennist tung fyri mong av okkum, serliga tey, sum mist hava í árinum og ikki minst nú beint undan jólum, so skal nettup jóla-høgðistíðin vera ein tann neistin, sum fær okkum at gloyma sorgina og gleðast um lívið. Hetta kann vera torført hjá mongum: hjá teimum, sum sjúk eru, teim-

um, sum hava mist ein av sínum næstu einvæl hjá teimum, sum eru tvingað út í arbeiðsloysi. Men jólini skulu kortini fáa okkum at gleðast saman - hóast sorgina - og skal hon eisini geva okkum vónina um, at tað eru ljósari tíðir fyri framman.

TÁ hugsað verður um, hvussu torført stóran er í hesum landi, og hvat framtíðin hevur at bjóða upp, so kann ikki sigast, at orsök er til at gleðast ella frøðast. So hvussu kann nakar tosa um, at vit øll skulu vera glað í slíkum svárum tíðin! Her er tað nettup, at kristna trúgvinn skal koma okkum til hjálpar og vera við til at halda lív í vónini. Hava vit einki at gleðast um, tá kann alt vera tað sama. Her kemur gleðiboðskapurin og kristna trúgvinn so sum ein áminning til okkara um at vert er at liva. Eisini hóast tað mangan kann síggja svárt og dapurt út, so eigur ein ikki at missa vónina, tú tá hevur tú rætt og slætt mist trúna upp á lívið.

Í okkara í mongum fòrum stressaða heimi er jólahøgðistíðin tá eisini

ein tíð, sum skal savna familjuna. Har serstakliga foreldur kunnu og eiga at brúka meira av síni tíð til at vera saman við børnunum. Tíðverri eru jólini vordin í so nógv merkt av gávum og áti, at uppruna tankin: saman at gleðast ikki bert um Gleðiboðskapin um Frelsaran, sum varð føddur, men so sanniliga eisini um lívið og framtíðina. Gævið henda høgðistíð enn størri mun enn higartil kundi verið við til at birt lív í vónina og lívsgleðina, og at rudda slóð fyrri friði á jørð, sum eisini er ein av kjarnunum í sjálvum Gleðiboðskapinum.

TAD kann sigast og skrivast so nógv um jólini. Gævið at tey eisini í størri mun enn higartil kundi verið við til at sett orð sum mannakærleika, virðing og toleransu í hásæti! Júst hesi orð eru so grundleggjandi fyri øllum øðrum her á fold. Vit síggja, har hesi orð ongan góðan eiga, hvussu skilið er, hvussu menniskju stríðast og berjast hvør móti øðrum - ikki bert á stríðsvølli, men so sanniliga eisini og kanska

alræmest í vanligu gerandisdegn-um.

EINS og jólini við sínum ymsum síðum líkjast ár um ár, so eiga tey eisini at minna okkum á somu orðini, sum víst til omanfyri, ár um ár. Kunnu tey fáa okkum at hugsa um hesi trý orðini, sum eru so týðningarmikil fyri øll menniskju: mannakærleika, virðing og toleransu, tá er nógv vunnið. Hóast vit hava lyndi og evni til at tulka Jesu læru og orð uppá so mangar mátar, so vóru tað hesi trý afturvendandi orðini, sum Jesus legði so stóran dent á og sum gera læru hansara so aktu-ella framvegis í dag. Uttan at hava virðing fyri tínum næsta, uttan at kunna bera yvir við honum, og uttan at kunna elska hann, er lítið í heila tíkið at byggja lívið á hesi jørð víðari á - um so er, at pláss skal vera fyri okkum øllum. Og tað skal tað, tí annars var eingin meining við at biðja lærusveinarnar fara út í heimin at boða evangelið.

Guð vil hava at vit øll eru glað

Ein av prestunum, sum hevur verið her í Klaksvík — eg nevni ikki nøvn — hevði einaferð gloymt bók sína á altarinum, og um kvöldið sendi hann ein av sínum synum yvir í kirkjuna eftir henni. Tá drongurin kom upp til altarið, hoyrði hann tveir, sum tosaðu saman í deknarúminum. Annar sigur: »Ein til tín og ein til mín — ein til tín og ein til mín« — og at enda segði hann: »Og so er tað ein har úti við altarið, sum vit hava gloymt, hann eigur tú!«

Tá drongurin hoyrði hetta, gjørdist hann bangin og rann alt tað, hann orkaði oman gjøgnum kirkjuna og út. Hann helt, at tað vóru Gud og illimaður, sum býttu menniskjuni millum sín, og at tað var hann, sum teir høvdu gloymt at rokna uppi.

Nú vísti tað seg seinni, at tað vóru klokkan og deknurinn, sum vóru í ferð við at byta offurpengarnar, ið vóru blandaðir saman, og at teir høvdu mist ein pengaseðil úti í kirkjuni.

Gud og illimaður byta ikki menniskjuni soleiðis, at teir fáa hvør sína helvt. Tá Jesusbarnið varð føtt, og tað bleiv sagt, at ein frelsari var føddur fyrri allan heimin, so skuldi hetta skiljast soleiðis, at ongin, hvørki børn ella vaksen, skuldu verða bangin longur, fyrri at illimaður skuldi taka tey, tí Gud vildi, at vit øll skuldu vera glað fyrri at liva og ikki vera bangin. Men tá vit nú hava hoyrt, at Gud vildi taka okkum øll við inn í sín himmal, so skulu vit eisini vita, at tað ikki bert er okkum, sum sita her í dag, sum Gud hugsar um,

men eisini øll tey, sum okkum ikki dáma. Vit hoyrdu jú í jólagleðiboðskapinum, at tá Jesusbarnið var føtt, sendi Gud so nógv einglar til jørðina, at tað var nóg mikið til at ansa eftir og verja hvørt einasta menniskja á jørð.

Vit vilja fegin hava, at Guds einglar skulu verða hjá okkum, og vit halda okkum næstan kunna merkja teir — serliga jólaaftan, tá vit ganga runt um jólatræið — og so halda vit, at tað er friður á fold, og vit royna at gera alt tað, vit kunna, fyrri at vera góð móti hvørjum øðrum.

Hóast vit hoyra um »friður á fold«, so kunnu vit øll verða rakt av sjúku og sorg, men illimaður kann ikki seta eitt merki á okkum og siga: »Handan eigi eg!« Ti tá Jes-

usbarnið varð føtt, sendi Gud jú túsundtals einglar til jørðina, fyrri at teir skuldu standa vakt um øll menniskju, og vísa á, at vit øll eru Guds, so at vit ikki skuldu vera bangin.

Líkasum vit sum eru foreldur helst vilja hava børnini at verða glað, soleiðis vil Gud eisini hava okkum øll at vera glað. Og tá vit eru glað og trygg, tí vit hava góð og trygg heim, og tí vit hava einglar á varðhaldi rundan um okkum, so gera vit eisini tey glað, sum vit eru saman við. Tá eru vit við at bera eitt sindur av friði á jørð — og tað er ein byrjan, um vit kunnu gera tað nú hesi jól, og í tí nýggja árinum.

Glaðlig jól.

Henning Bøgesvang